

КОВАЛЕНКО ГАННА МИКОЛАЇВНА

Ганна Миколаївна Коваленко народилася в селі Копачі Чорнобильського району. В 1971 році закінчила школу і пішла працювати піонервожатою. Через рік вступила до Київського педагогічного інституту імені М. Горького, на фізико-математичний факультет. Працювала вчителем математики в місті Прип'ять, була директором школи. В 1992 році разом із сім'єю переїхала до міста Славутича, де почала працювати в ДЗО №7 вихователем.

Світлиця дошкільного закладу №7 "Айгунь" живе ніби сама собою. Тиха урочистість покуті, розмаїття рушників та вишиванок, плетива з лози, різнобарвний квітковий декор, пахощі травневого зілля - усе це створює дивовижний затишок. Але по-справжньому ця кімната оживає тільки тоді, коли сюди заходить господиня - Ганна Миколаївна Коваленко, вихователь, фахівець з народознавства. У ту ж мить світлиця наповнюється дитячими голосами, бо довкола вихователя завжди її вихованці. Уже майже 30 років працює Ганна Миколаївна на педагогічній роботі. Вірші почала писати ще в дошкільному віці.

Нині Ганна Миколаївна працює директором навчально-виховного комплексу "Дитячий будинок - дошкільний навчальний заклад".

СОНЕЧКО

Ви знаєте про "Сонечко"
В Бакинському кварталі?
Йому вже десять років.
Ще там не побували?
То ж слухайте уважно.
А я вам розповім:
- Це наш "Айгунь" - садочок,
Для діток рідний дім.
Тут трудяться уміло
І знають своє діло

Багато працівниць –
 Невтомних трудівниць.
 Ви подивіться зранку,
 Як “сонечка” малі
 Біжать у своє “Сонечко”
 У вранішній імлі.
 Спішать тому, що добре їм
 В “Айгуні” живеться.
 Бо знають – їхнє “Сонечко”
 Як завжди, усміхнеться.
 Тепер, мабуть, вже знаєте –
 Заочно побували
 У нашому садочку,
 Що “Сонечком” назвали.

ПОБАЧЕННЯ З СЕЛОМ

Батьківщина – село рідне,
 Зустрічай ти нас.
 Завітали ми, можливо,
 Вже в останній раз.
 Але звуку не почули
 Ми на свій привіт.
 Мовчить село вчорніле
 І немовби спить.
 Спить-дрімає обшарпане,
 Забуте всіма.
 І не знає, що гостей
 Зустрічать пора.
 Дивлюсь з гори на село
 Мое-не моє.
 Все відкрите, все розбите
 Серце навпіл рве.
 Стоїть калина коло хати,
 Немовби жде сватів.
 Та не діждеться червоная
 Край наш омертвів.
 Опустілі стоять хати,
 Школа, дитсадок.
 І не чути більше сміху
 З вулиць й вуличок.
 Прощай село,

Прощай школо!
 Чекай у гості нас.
 Прийде час і ми вернемось
 Назавжди до вас.

ДУМА ПРО ПАМ'ЯТНИК

Стоїть у центрі – воїн з бронзи,
 Вартує все довкіл.
 Стоїть німий, в дозорі вічним -
 Він в 41-м заанімів.
 Не лежать квіти біля нього,
 Не линуть голоси –
 Отак стоїть він самотній,
 Хоч мирні вже часи.
 Стоїть, на варті все, чекає
 Своїх односельчан:
 Невже не прийдуть, не вквітчають
 Цей заанімілий п'єдестал?
 Не сердься, воїне хоробрий,
 Не маєм в тім вини.
 Час пролине птахами-роками –
 І ми повернемось сюди.